

2

Drottning Onna.

Då var i Froekäng i Rögarelsberge.
 Ho hade en hoper krigare som låg och
 sov där och di skulle svara te kriget bröt
 ut och di väckte ho opp d sm och då
 var di färdia mä skjutvapen och sånt där
 ja, di rätt som kända inget visste om
 så fick ho höra en brumande och väsa
 och hon gick då in grotta och sade: "Jag
 har bott här med 7 ekokogar har väckt
 opp och 7 ekokogar har sittat ner men
 aldrig har jag hört dess make förr.
 Men det skall jag försöka göra slut på
 de kända och när förstis i se ihåla
 i sina kammara, där ho bodde
 och sen så väckte ho opp sine troll-
 quibbar, seer regemente där nere och di

förstas, di vaknade opp och di rusade
 ut och di gjorde slut på kriget.
 Di skall nu vint för den stora
 Onna.

Landsm. Uppsala. 2415:23

Meddelat Enqvist, Wester, J. H. S. H.

Eugén 1917.

OGL

Alvström

Wester.

Otyto.

130
 Joo, ai, dættung Emma de ve en humer. Ho higer be-
 praver på dættung minne en bærk. Joo, nide ve, min konger
 ve ut a veit. Di helle d. nigt, ett de fættu gær, d. mætt,
 de hulle bli kong. I di mætt d. on humer. I di veit
 her kong. (Hvaldæmperet)

131
 Helle helle:
 Helle de ve engid hoi på konget. I in vinda hulle Joo
 dættu i helle på te helle. De ve fættu helle. I di
 veit de mættelud mættu in her. I in vinda de gær hærtekt.
 on helle dættu på pleaver. Men d. hulle hærtekt te helle
 veit vinda, de fættu her vinda på dættu. Men te hærtekt
 her gær te ingeing:
 "Joo dættu i helle
 vinda ættu konger."
 (Hvaldæmperet)

132
 Joo dættu helle konget. (Hvaldæmperet)
 Joo dættu helle konget. (Hvaldæmperet)

Petergöthens

Dröttning Ama.

Man berättar att Oruberg skulle ha fått namn af
en Dröttning Ama, som i hedna tider hade sin borg
på norra änden af berget, der seden Westerloza
Poställes ladugård blifvit uppförd. Denne Dröttning
skulle ligga begravne på högsta toppen af berget eller
Hjessan, som fordom kallades Amneskulle, under den sten
som nu blifvit uppsatt till bord för dens begravning, och
som besöka berget.

Vidare säger man ett stora dörrer i Rogslösa Nydala
fordom suttit för ett svinhus på denna märkliga Ant-
nings slott, och ser man ännu märken af svineus
länder i nedre kanten af dörrer (Cf. Bohman p. 70).

[Folksägner samlade af P. E. Hildebrand, manus. i K. Vet.
Akad:s arkiv. s. 103. Excerpt A. 94 1929]

ÖGL.

Yttarna i Auneberg.

3
Auneberg
Geoborgs hd
Appuna S:n

"Yttarna" är stora och starka. De bodde i
Auneberg och arbetade på skivorna, men de flyttade
in. De var en stor stam på Auneberg och arbetade
på Kuntens skivorna, men han flyttade till
Sten ligger på Gårdstora gård (jätte). De
sags att ha varit skivornas (handen) på sten av
"da".

"De satta sig på Auneberg och
grötta. De skulle inte sätta sig i den
ofre i lauset (handen). De skulle de ha
ut och gå på se."

1) Gårdstora i Kunta S:n.
skeddelen av skivornas Karl lausan, född
i skivning av 1846 sedan 1857 knatt i Appuna.
lyftedelen av Gustav Pettersson, skivning, i juni 1932.

Uppslagsord
SÖS

4

Drottning Anna

Pöteborgs län

Genkungs t.d.

Hof S:n

Drottning Anna¹⁾ sju, bodde i Aurlöv,
ca' mer /keda²⁾ koka³⁾ se byggd, när di
sugde förlösa gägen: "ja" har sörst has mer
i en skobog⁴⁾ väst sju⁵⁾ ä' sju saktat⁶⁾ mer,
men ja har allti härt⁷⁾ ald⁸⁾ värt⁹⁾ värt¹⁰⁾

¹⁾ Drottning Anna bodde i Kockareb gräfte
(meddelas av Anna)

chattel¹⁾ av Laitenkarren Lass d. 17. April, född i
Hof år 1860, fött i Sörgården Hof.
Upp tecknat av Gustav Pettersson, Skövings, i juni 1932

Frikanne Modig, Västra Djuleket.

Lysings b:d
V. Juleket p:n

Drottning Anna käre äpp
in kärjet en da ä skulle ta
e fem ärs flocka va Stockholm.
Dä na på dän tin, jag märta
kolde dän. Piga käre ut ä jag
ner-na i Vättern.

Landsm. Upps. 1836: 8

R. Pettersson. 1928. V. TOLLSTAD

NOF

Fiskare Johan Pettersson, Kästholmen.

Lysings b:d.
V. Tollstads A:u

När drottning Anna sätter
i vävstolen, är det lätt att hålla
så hemma

Fiskare Pettersson, Håstholmen.

~~Uppsala~~ t:d
V. TOLLSTADEN

Då nu ett troll best i frå
Västergötaland, som kallas Ringabars-
busen å-ån skulle över hit å
frå ke åmna. Kan se över
isän, män hästen ska inte gyp
föu häjkanten utan satte hoven
i häjsia. Då ä mycket ättee
hästskon, som di hadde Rögast-
part.

Landsm. Upps. 1836:8
R. Pettersson. 1928. V. TOLLSTAD

<p>4</p> <p>deyung fid</p> <p>N. Fossil</p>	<p>Financiere Morley, l'artre d'indicate.</p> <p>Omme les Regardez point lesper en jette a assey a en jai pa' surp velleur ator-am. l'artre en aton jai jette, de apper-au na, ai j'ellem atreer ut t'emet a° j'ayer, na di velle.</p>
	<p>Landsm. Upps. 1836:</p>
	<p>R. Pettersson. 1928. V. TOLLSTAD</p>

Bygging, 1895, 1896, 1897.

Bygging f. d.
r. Færding

La hólle best samþyngu en gang

malla en gátte i Ríspul, sem de

kaalla, Poy, a° en en Roppl. De færdte

en druma, þæ færd, man ve

gærdur gættu ve Roppl. De la

ut Rinn traka færd ma. Jættu

ve Roppl. drunda i vey et

Meppalæke, sem - an, lama mai

laun nava færd laugst, mat gættu

ve Roppl. Man - an færd la vild

na° abou Rærd, færd ættu kaim

ute kaim.

R. Pettersson. 1928. V. TOLLSTAD

Landsm Upps. 1836:8

Wolff, Elchaga, J. i V. Tollstet, 50-60 år gammal. Posti sijon
 om hie hie hie : Västmanlands, varifrån hans affgifter måste anseas.

Bals h:d.

Västmanlands l. n.

Ve Önski ä c sia i
 läija, som di kaller dröhtning
 Ammas part. Gär en dib ä gäi
 hänt när vännen ä sena tullat
 på parten, kämme nämna ut.
 Ä en näb kändes, så bjuer
 på kaffe ä dröpp.

Lundvall, Djurkälla:

4
Dals h:d

Vänersunda 1:12

När Omlänsgeb teker rover,
fader spat över slatta.

Frå Lennson, Ekby:

Då det är fjåk denna
över Omläng, säger folk, att Kottning
hurma byggas.

Landsm. Upps. 1836:1

R. Pettersson, 1928. VÄNERSUNDA

andra hemligheter. Hennes moder påstod bestämt, att dagen därpå syntes på hennes kropp märken, som skulle hon blivit slagen med spön. Vid samma tid berättas två personer, som gingo från kyrkan till Holsåker, ha sett mitt på landsvägen en blå eld omkring vilken hopar av trollkåringar dansade.

De gamla sägnerna om klockgnagning, ridande på djur, nattliga kyrkbesök m. m. levde upp igän, ock en ock annan gång kunde trollen t. o. m. rida på människor. Så berättas, att två gummor en kväll sutto ock talade om att de om natten skulle som ridtyg använda den enas man, varför han den kvällen ej skulle få något bröd. Detta hörde mannen, som befann sig i ett angränsande rum. Han uppsökte genast matskåpet ock fick tag i en brödkant, som han »knarvade» i sig. Därmed var trollens makt bruten. På många ställen i socknen rådde stor oro, ock föräldrar uppsökte namngivna troll ock förhöllo dem deras brott. Inbördes hat, trätor, slagsmål ock misstroende rådde länge mellan personer, som förut varit goda vänner ock trogna grannar.

Så småningom avstannade dock oroligheterna utan något särskilt ingripande av andliga eller världsliga myndigheter. En ock annan efterdyning kunde dock märkas ända in på 1880-talet. I Lövsjön bodde en tid en hyttarbetare, Karl Johan Andersson (f. 1855). Han lär ännu leva fast på annan ort. Denne man påstod sig bestämt kunna se av vissa kännetecken, som han höll hemliga, om en person var med trollen eller ej, varför dessa voro mycket förbittrade på honom. En julkväll på 1880-talet fick han i sitt hem se tre personer från den flere mil avlägsna Syrholns hy. I nästa ögonblick voro de försvunna. Då de strax därefter visade sig utanför fönstret, gick han ut, men blev då av dem överfallen ock misshandlad. De tre omnämnda personerna hade vid denna tid ej varit på trakten. Flere andra berättelser hava anförts om samme man, som för övrigt gjort sig känd för ett supigt ock oordentligt leverne.

Svenska Landsmål 4
Svenskt Folklic
1912 h. 2

Anders Värmes historier.

Sågner från Vätterns kust (V. Tollstad i Lysings här., Östergötland).

Ur minnet upptecknade av AUG. HÆFFNER år 1878.¹

För några år sedan bodde i Hästholmens by en gammal arbetare vanligen kallad »Anders Värme» eller blott »Värmen». Han var barnfödd i Värmland ock tjänade i yngre år som lotslärling på Väneru. Sedan tog han hyra på en i Hästholmen hemmahörande galeas, som han även en tid förde som skeppare, till dess bolaget, som ägde skutan, blev oense inbördes ock lät hanne ruttna i hamnen. Som äldre bodde Anders inne hos en gammal gumma, Ann-Greta, på Västergårdens ägor.

Svår var gubben att förmå att förtälja sina äventyr, men jag lyckades dock att lösa hans tungas band dels vid en »gökotta» på Ömbärg, dels under seglingsturer på Vättern.

Så gott jag minnes, har jag i följande berättelser sökt behålla gubbens egendomliga både föreställningssätt ock språk. Men som hans mål var en blandning av östgöta- ock värmlandsmål, kan det följande ej anses som något språkprov, utan blott som ortsågner om de hemlighetsfulla väsen, som driva sitt spel i sjöar ock vattendrag, bärg ock skog.

Om sjöfrun.

På fämtitalet, började Anders, då ja ännu förde skuta, som ruttna därinne i hamn — för si dän va inte byggd än då, för dä börja kaftin på Alvastra å klokkar Svenerts mä — komm ja en gägg frå Berghamn mä skuta tomm å ble driven ännu ner

¹) Ur Småländska landsmålsföreningens i Uppsala samlingar.

te Jo, inna ja kunne ligge opp Hästholmen. Dä va ett jävla-
vär, för dä va dan före juläfte, å dä å trolla allti ute för å
snappe opp från människera nära bita te hälja, å så jör de te
var hälj. Dä va ren skunt, dä ja komm in i vika mittför där
senjörens nu bör, män kunne inte komme in te lann, för dä va
is, utan lae fast skuta ve isbänne. Dän are ja hade mä mä,
han jekk in i byn å to mä sä mi lella kupperflaska, vi skulle
— hihhi — förstas ha lite brännvin te jula — hi, män si
när han jekk tebaks, yre dä sä, att han höll på å gå ner sä
läggt frå skuta, å han te pœ på mä, så ja fekk ut å jälpe'n.
När vi komm in i skansen, kunne vi int jör opp ell i spisen, för
hela rökfägge va fullt å is å snö, utan för å värme oss to vi oss
ett par supa — hihhi — män — hihhi — va'ke dä faen, inna
vi visste œre å, så va kupperflaska tömm å kamraten lå döfuller
på kajytgolve.

Ja lae mä mä, män vakne på natta, ve dä att nån kle opp
i bretsen te mä. Ja trodde — förstas — hihhi — att dä va nån
å pigera, som ja spagkulere lite för, å lät 'na hålles, å dä dröjde
inte lägg stunn, förru vi va ihöp förstas; män dä dä va jort, så cänne
ja, ho va så slabbi å käll, som om ho legat i fön. Dä fräjde ja
hänne om ho jort, män ho svartte allri ett enna œr, utan to bara tag
i mä å velle häve sä ur bretsen. Dä försto ja, att dä va nåt jükelsty
å färe, å beynte läse alle böner ja kunne, män ho höll mä
kvar ändå. Dä komm ja ihå, att ja hadde fällekniven i bök-
sera, å ja va så sömnier, dä ja lae mä, att ja int to å mä
däm, utan bara dro å jakka å lae mä som ja va. Ja som tusan
ner i böksefekka å fekk tag i kniven å släggde dän mot a, å si
dä ble dä liv i 'a. Ho på dörra som attan å — jükeln anœdra
mä! — va ho int bak som en bygke vass å alldeles grön som
e granrisruska. Män si framm — hihhi — va ho skapt som e
rikti människe, för si dä, dä bå så å cänne ja.

Sen dän tia bar ja allri vatt ute för a mer; män rädder
va ja, för si, hadd ja int hatt nåt stål å dägga ätter'a mä, så
hadd ho no draet mä ner mä sä te föbotten, å dä hadd allt vatt
e kusli jul för mä dä. Kamraten si han märte iggentigg, utan
bara sov å påsto, att ja jög för'n, dä ja talte om'et för'n på
måran.

Jätten Rödgavel.

På färd bätledes mellan Hästholmen ock Stocklycke far man
tätt under bärget, ock bland de många grottor, som finnas på de
slåta bärgväggarna, tilldraga sig två, de s. k. Stora ock Lilla
Rödgavels grottor, synnerlig uppmärksamhet. Av dem ser man
den »stora» till hela sin utsträckning, men av den »lilla» blott myn-
ningen. Den senare skall enligt folktron gå ända in till bärgets
inälighet, där jätten Rödgavel residerar. För honom är naturligt-
vis denna gång alltför trång, ock han har även till sitt förfogande
en annan, som mot Vättern slutar med den s. k. »Rödgavels port»,
vilken dock jätten håller noga stängd för att slippa människors
nyfikenhet. Huru man, oaktat jättens misstro ock ogästvänlighet,
kan eller skulle kunna intränga i Ömbärgs underjordiska, av
skatter fyllda gemak, lär följande berättelse av Anders.

För mägga år sen komm ja å ett par pojka frå Hästholmen
— Olagus va mä, som bör nu på åttigen å har unnantag där,
frå Älvarumm, där vi vatt på dansjille hos Ekströmmen. Dä
va natta före midsommardan, å dän va dä åre på en torsda, för
annars hadde dä inte gått, som dä jekk. Dä va straks inna sola
ränn opp å va så töst, att inte fåjla sagg ens, utan en höre väl
droppa som föll å ärblaa, dä man löfte däm ur vattne. Vi hadde
allt supet lite på natta, för Ekströmmen dä va en katier kär,
när han skulle te å bju på nåt, så vi va int riktigt klare i
knoppen; män se ro dä jøre vi rejält, å ja satt ve rœret.

Vi satt å prate å tänkte inte på nåntigg, män när vi komm
förbi Stokkelykke-ägga å vänne um te Hästholmen, så fekk ja
syn på Rödgavels port å — faen ta mä! — töckte ja inte, ho
sto liksom lite på glänt. Dä sae ja og te kamratera, å dä
töckte de mä, män bae mä för Jessu skull hälle bätter ifrå
bärjet, så faen inte kunne nå däm. Dä jøre ja, för ja va allt
lite kuslier mä; män rädder va ja inte, för ja å födder en sön-
dasmåran, just som de beynte å rigge te örka, å söndasbarn har
såent faensty igga makt mä.

Dä hukse ja, män di are rodde, å ja sae int te däm, utan
lae te å skrike: Rödgavel! så möe ja orke mä. Män nu ble dä
ett jåkla liv å i bärjet. Dä te knake som i en gammel dörr, som
int vatt öppnader på mägge år, å sen så skrek dä, så dä rågge
i bärjet. Ja vänne mä um, för ja velle si, va dä va; män ja
vänne mä snart um ijänn, så rädder ble ja, för ja kutne int se

nået å hele bärjet, utan så bara liksom en stor kappe å grått vammel, som flakse för vinnen, som nu beynte blåse i ett nu. Kamratera däm så ja int te, för di va så rädde, att di krupet unner toftera, å sälver va ja int stort likere. Män ja bae däm för guds skull te rö, så vi komme hemm te Hästholmen, inna Rögavel hann fatt oss, å satte mä sälver te å rö mä. Vi rodde, så skummet yre krigg oss, män töres int se opp, för då hadde vi väl blett så rädde, att vi int kunne rö, um vi fått se på'n hele tia, utan vi bare rodde å töres int öppne öjena, förn båten floj opp på stranna ve fiskar-Joans stuva.

Nu va vi glae å takke Gu för räddniga, å sen tö vi oss ett par doktia klugka, för vi hadde rott, så vi va ännu sjetta. Å dä häriga är rene sanniga, för dä kann härrn nokk få höre å Olagus. Män han tökker int um, att man taler mä homen um'et, för han å kavatier nu å tökker, han va en siter då, som int ble ärjer å så ätter, va dä va, utan bare som en barakulsig lae i väj, tess han komm utanföre stueknuten.

Rödgavel ock Omma.

Dän häriga Rögavel — si så kaller di'n, för'n sa ha läppt, rott sägg — han bödde förr inte i grotta, utan i kalkhöjen på Siks äjer. Han komm en gägg från jön å hadde feskat, å jekk då opp på Stokkelykke ägg, å där ble han ståenes, för han fekk se, dronnig Omma va där mä sitt folk å danse. Ho rädde då om bärjet, o Rögavel hadde inte sett 'na förr, för han töres förstås allri va ute i solfin, dän attan, för då hadde'n runnet ihop te en sten. Män Omma, sier di, skulle vatt gudlier å sä, om ho int va kresten — män dä va ho nokk int, för Kristus va la inte födder än ve dän tia.

Rödgavel han glodde på, hur di danse, å hadde allri sett så möe grannt förr på en gägg. Han lae å hemm å sammlie sie kära å komm över kvinnfolka som ett yrevär. De tö var si utå fröknera, män Rögavel tö sälva Omma å flöj in mä'a i grotta. Där beynte han te å ha kolifäjj mä'a, män ho sämdes förstås för å tökke om dän röe fuligen, å trolla dä kunne ho allt lite, så ho fridde sä ur klora på lejigen. Ho klage, dä va så varmt i hola, å bae jätten glytta lite på döra — så ho kunne

få lite fresker luft, å när han jore dä, skapte ho om sä te e dimma, som ränn ut över hele Hästholmsvika, tess ho komm te kvarna. Där stej ho opp för Alebækken, di kaller, förbi Alvastra, ännu opp i Täkern, å där stante ho, för dit kunne jätten int komme, för han drugne dä i Dagsmosse.

Ho sörjer allt sitt granne bärj, för när dä ätter en klar då solar te krigg Jässen, så kann en se på natta, hur dä kommer liksom folk opp ur Täkern — dä å allt Omma å hannes frökner, å di går opp på bärjet ve Højelia å drar fram därifrå te Stokkelykke, för på natta törs ho int komme förbi Rögavels grotta, för dä tö han hanne nokk ijänn. Män på måronsia, då sola håller på te rinne opp, dä drar ho sä över jön förbi Hästholmen te Täkern, å dä kann en se fullt tydelit, att dä å kvinnfolk som ä ute å går på vattnet, för çola släpe ätter däm.

Rödgavel ock Alvastra munkar.

Rödgavel liksom alla tokka där spöken å jit tökkte int möe om, när di böggde klostre i Alvastra, utan mugkeras jälleko störde'n, å han fekk kantrö int sove i fire om daa, å dä svarte di i bå Tollsta å Heda mä sia klokker. E natt ste han opp på bärjet över si grotte, män Alvastra så han int, för bärjet slymde för, män en fiskare från bygda fekk han tag i, å dän fekk lov sia, var klostre lå. Han skulle då te å kaste sten, män fekk bare tag i småsten, å di hann int fram, utan stante i bakken ovanför Jyllenhammars, Västra Let di kaller. Då skulle'n te å drägke däm, män dän dummfan trodde la, att vattnet kunne rinne oppför bakka, män han fekk nokk läre sä aent.

Han grävde å grävde, å rässom dä va, hadde han grävt en kanal ännu jenom bärjet te çärrpöln ve Alvastra trägår. Å dän gäggen träffte kaftin på, då han skulle te å ränse opp hola för te å plantere krabber älla nån aen sorts fisk där, för vattnet sprute opp ur holet, å han ble rädder å lät täppe te't ijänn, å nu å iggen kropp te å hitte't mer.

Mugka di va allt vakne å unnre, va dä va för väsen i bärjet. Män när vattnet beynte te å rinne, grävde di gäggar frå hola ner te çälla, di har än, för di va slua di å täggte, dä va bätter å få gott vatten ännu in på näsa på sä än te drikke dyvatten ur

Omma
Hölkunnig

Alebäkken älla behöve gå te fön ätter varevelia droppe. Čälla dän čänner härrn la te, å dä ä gott vatten i'a, å likere finns int i hela bygda, så Rögavel hadd int möe för han skulle te å drägke mugka, utan han jore däm bara en go čänst i stället. Dä ble'n ärjer å brydde sä int mer om däm å krop allt lägger in i bärjet för te slippe höre piggle på de tre store čöa.

Om skogsfrun.

Män notarien än hadde gärn, som härrns sväger nu har, skulle ja en gägg gå te bärje å lete rede på ett par čör, som hade gått ner sä. Män jädrigen go näen får mä mer te å gå över bärje, sen sola runnet ner, för så rädder ble ja då.

Ja jekk opp ve Nördströmmens, ve dän store linna där står, å komm te Bene-strete, di kaller, för dä streter i bona å gå opp där — män när ja komm oppför lia, fekk ja höre lik-som barnskrik nerifrån čärret, där ä mella Jässen o Heje. Ja töckte, dä va synn te låte stakkarn rope på jälp så lägge, å ja ga mä å å lete äfter-at. Män ju lägger ja komm, dess lägger töckte ja skriket va ifrå mä, å så jekk ja å lette, tess ja kommet riktig vilse, å ble äne förfaslit rädder, för dä beynnte te å storme å gny i skogen, fast dä inte röre sä ett löv, dä ja lae å från Hästholmen.

Dä tögte ja, att dä va la skogsfrua, som velle mä nået, å ja som tusan å mä rokken å västen å to däm avia på mä ijänn, å dä fekk ho igga makt mä mä mer, å ja čände straks ijänn mä¹ att ja va kommen äne ner te Surmossen, emella Heje å Älverumm, i stället för te Stokkelykke. Lykke va dä, att ja kräggde västen, som ja jore, annars hadde ja nøkk stannet först i jälve mossen, för där töckte ja ja sä'a liksom ett lite barn som vinsle å ga sä. Män dä va bare dän dära čuvkona, skogsfrua, ska ja säjje.

Om Germunds stall.

Inna patron på Hovgården fått Svartsvald äsönnrat frå kron-parken, bødde där en bonne, en riktig čuvstryker, som di kallte

¹) Hskr. har igena = ijänn-a.

Järmund, å han hadde en farli lykke mä kriter, å te sist hadde han knappt rumm mä däm. Män si sia mägge kriter fekk han bare mä čuvkonster.

Melle hans bite å de ares lå en mosslagg, som härrn nøkk sett mella Heje å Västra Väggar. På si sia hadde han en čur bunnan å framför dän e ko, å čurn beynnte förstas te å lukte på'na å råde. När čöra på are sia höre dä, ble di topprasane å velle te'n förstas; män dä fastne di i mossen. Dä passte Jermund på å dro opp däm, å sen sae han te bönnerna, att dä va en jätte som bødde unner mossen, å han dro ner däm te sä. Å dä trødde di, di dumme jävla, män Jermund han ble riker på'et han.

Män tro int, han fekk si lön för'et? Joo dä. En gägg ga han sä ut för å dra opp e ko, som han allri sett liken te, som hadde fastne i dä värste hole i hele mossen. Män när han komm ut te'a, skapte ho om sä te en stor jätte, o dä va väl Rögavel jälver — han to fatt i'en o dro ner'en mä sä, å sen har en allri hört eller sett Jermund mer.

Män alle di čör han stulet frå bönnerna, di lae å hemm var te sitt, å dä kann en tro, bönnerna ble glae, å di påstår, att när en čur böler på bärje å e ko svarer homen, så sukkar dä liksom å en männija i hole, där Jermund ble nerdragen å jätten. Å kriter förs en allri släppe dit utan te å ha vallare mä, för dä drar jätten ner däm te sä.

en ko
som var
jätten
Rögavel
jær